

Ajuntament de Sant Pere de Ribes

PROJECTE "PRESSUPOSTOS PARTICIPATIUS" 2021

Dades de la proposta presentada

1. Denominació de la proposta presentada* (un títol o una frase breu)
Concert d'homenatge a les víctimes dels camps nazis
2. Descripció de la proposta presentada * (en què consisteix)
Concert d'homenatge a les víctimes dels camps nazis, amb músics de Sant Pere de Ribes i/o de la resta de la comarca del Garraf i un repertori relacionat amb la temàtica, que inclourà músiques que algunes víctimes dels nazis van compondre o interpretar als camps de concentració i extermini. Seria molt oportú fer-lo coincidir amb la instal·lació de les llambordes en homenatge a les dues víctimes nascudes a Ribes i assassinades a Mauthausen de les que es té constància: Josep Colomé Pons i Joan Robert Alba.
3. Justificació de la proposta presentada * (beneficis i avantatges que aporta)
Al 2020 es complien 75 anys de l'alliberament dels camps nazis. L'efemèride va quedar força deslluïda arreu per les restriccions degudes a la pandèmia de COVID-19, però continua sent important recordar les víctimes del nazisme. Ho és, potser, més que mai, en aquesta època de ressorgiment dels moviments d'ultradreta. Si no volem tornar a repetir la història, cal recordar-la! És per això que presentem aquesta proposta cultural per la memòria històrica, vinculada a l'ODS nº 16, pau i justícia.
4. Persones beneficiàries o destinatàries * (públic objectiu, a qui va adreçada)
La proposta va adreçada a tota la ciutadania de Sant Pere de Ribes, amb l'objectiu de recordar i homenatjar les víctimes dels camps nazis. A més, proporcionarà un "bolo" a músics locals després d'uns anys molt durs per a la cultura

Ajuntament de Sant Pere de Ribes

5. Pressupost calculat o estimat *
2.950 €
6. Documentació adjuntada ☐ (especificar el tipus de documentació aportada)
Pressupost

Explicació de la proposta

Tipologia/objecte del projecte:
<ul style="list-style-type: none">✓ social, cultural o solidari<ul style="list-style-type: none">☐ combatre les desigualtats i donar suport a les persones més vulnerables☐ treballar per la igualtat d'oportunitats☐ promoure la perspectiva d'igualtat de gènere i LGTBI☐ combatre l'emergència climàtica i/o sostenibilitat☐ promoure i donar suport al comerç local☐ reduir la bretxa digital en l'entorn de la infància i la gent gran✓ compleixin algun dels 17 Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS)
Explicació de la proposta (300 paraules):
<p>La idea d'aquest concert va sorgir del Treball de Recerca de Batxillerat de la meua filla. El treball, que finalment va obtenir un qualificació de 10 a l'INS Dolors Mallafré, consistia en recuperar la història de la música als camps nazis i incorporava una proposta de concert.</p> <p>Tenim partitures que van ser composades o interpretades per presoners als camps nazis. Tenim la col·laboració de músics locals i un guió que explica el que va representar la música per a les víctimes de l'Holocaust. Volem sumar esforços amb les persones que promouen homenatjar en Josep Colomé Pons i Joan Robert Alba. Encara podem fer realitat aquest projecte de memòria històrica!</p> <p>Aquest text publicat a l'Eco de Ribes ho resumeix, espero, més clarament:</p>

Ajuntament de Sant Pere de Ribes

La Pepita Alemany Font, de Can Malura, no era una dona xerraire. La meva sogra i les seves germanes es gastaven la veu insistint que mengés sa, ni que fos un plat de sopa, que sortís a caminar una mica cada dia, com li havia dit el metge, per controlar el pes i la diabetis, per enfortir les cames. Ella no discutia pas. Resistia tancada en un silenci murri, marejava prou el plat per accontentar les filles i, quan ningú mirava, compartia amb la gossa les lllaminadures que atresorava d'amagat a les butxaques de la bata.

Un dia, sobtadament, la Pepita es va posar a parlar. I, més estrany encara, em va triar com a oient, a mi, que amb prou feines acabava d'afegir-me a la família. Sense preàmbuls ni cerimònies, em va explicar la infantesa al carrer del Pi, com va anar amb dotze anys a Sitges, a servir a casa d'uns senyors, com va marxar a Montcada per casar-s'hi amb un xicot. Però no em va parlar del seu germà, afusellat als vint-i-nou anys a Barcelona, al Camp de la Bota, per haver militat a la CNT. No se'n parla sovint, a la família, d'aquest oncle avi o besavi, no perquè no en coneguim l'existència, sinó perquè no en saben gaire més. La meva sogra va néixer un any després del seu assassinat. No pot recordar com era, què li agradava, quin era el so de la seva veu. La barbàrie li ho va impedir. Jo em vaig topar amb en Josep Alemany al web totselsnoms.org, que recull l'article *El món de la guerra a Ribes*, de Josep-Lluís Palacios i Joan Garriga, publicat pel GER al 2010. A un altre web, enreuerdode.com, vaig assabentar-me que era ferrer.

Però en realitat buscava els noms d'uns altres ribetans: Josep Colomé Pons i Joan Robert Alba, morts al camp d'extermini de Mauthausen. I els buscava per esmenar una omissió.

L'any passat, la meva filla va fer un treball de recerca dedicat a la música als camps nazis. Sí, hi havia música als camps nazis. No sempre era grata. Sovint marcava l'inici de les feines forçades, de vegades es feia servir com a càstig o tortura. Però tocar un instrument va salvar la pell d'uns quants afortunats, preservats de les tasques més dures o dels forns crematoris per a entretenir els seus botxins. A d'altres, cantar, ni que fos d'amagat, els va ajudar a mantenir l'esperança. En llibres, webs i memorialis, la meva filla va descobrir gent extraordinària, com la violinista Alma Rosé, directora de l'orquestra femenina d'Auschwitz, l'escriptora Ilse Weber, que componia cançons de bressol i les cantava als infants de Theresien o l'etnòloga Germaine Tillion, capaç de fer broma al mateix infern i distreure les companyes de Ravensbrück amb un cabaret satíric. Amb tota aquesta informació, i després d'engrescar alguns músics locals (gràcies, Itziar, Hèctor, Meri, David, Caterina), va presentar als pressupostos participatius el projecte d'un concert per recuperar aquestes músiques, en commemoració del 75è aniversari de l'alliberament dels camps nazis. El concert no es va arribar a celebrar. No va obtenir prou vots. I potser amb raó. Hi mancaven dos noms més familiars, més propers: els del Josep Colomé i en Joan Robert. Perquè, pensant-ho bé, no cal haver estat músics per formar part del cor de veus silenciades per l'horror. Com tampoc no cal que les commemoracions tinguin números rodons. Si Tòquio ha celebrat els Jocs Olímpics de 2020 al 2021, per què no pot Ribes recordar les seves víctimes al 2021 o el 2022? I si homenatgèssim en Joan i en Josep amb les músiques d'aquells que van patir el mateix destí?

Enguany, a casa, repetim proposta, pensant en no haver de repetir mai l'horror del feixisme.